

(og Carl Th. Dreyers, jith.) er at hr. Thorsen ikke på noget tidspunkt har givet udtryk for, at han tager sit projekt alvorligt. Nøgen-happenings, erklæringer om sin og Jesus' amoraliskhed, ideer om at lade en dygtig charterselskabsdirektør spille Jesus og en række andre eksempler tilligemed hr. Thorsens kunstneriske baggrund i forhold til hans opnåede resultater er så få og små, at de hverken kan give befolkningen eller andre grund til at tro, at hr. Thorsen tager sit filmprojekt alvorligt.

Det er efter min opfattelse nærmest absurd at tro, at der er tale om en seriøs intention, når det er Jens Jørgen Thorsen, der skal skabe filmen . . .“.

Jeg skal her trække sætningen om: „Hr. Thorsens kunstneriske baggrund i forhold til hans opnåede resultater er så få og små, at de hverken kan give befolkningen eller andre grund til at tro, at hr. Thorsen tager sit filmprojekt alvorligt . . .“.

Her er der tale om en generel nedvurdering af mit kunstneriske virke, som er så groft i strid med kendsgerningerne og de til ministeriet og filminstituttet fremsendte dokumentationer om min internationale kunstneriske succes, at der er tale om en udtalelse, der er ærekrænkende mod bedre vidende.

At denne udtalelse er fremsat fra landets højeste talerstol, folketingets, af min fagminister øger kun det alvorlige i denne udtalelse.

At sætte mit øvrige virke som kunster, f. eks. mine eksperimenter med happening-formen, eller mit privatliv, eller mit venskab med Simon Spies i forbindelse med mit filmprojekt eller mine øvrige kvalifikationer som filmskaber er også direkte misvisende. Eller, som filminstituttets konsulent og specialist, Stig Björkman, udtrykker det: „Kulturministeren har i en forbavsende udtalelse i folketinget draget sammenligning mellem Jens Jørgen Thorsen som privatperson og som filmskaber i et forsøg på at nedvurdere og mistænkeliggøre hans filmprojekt. . . Thorsen er ganske rigtigt i sine private happenings stå som provokatør . . . Men det er uansvarligt, specielt for en mand i den stilling, ministeren har, på denne måde at gøre privatpersonen Thorsen identisk med kunstneren Thorsen.

Det er yderligere graverende, at en kultur-

minister, som for to år siden i positive vendinger udtalte sig i positive vendinger for dette projekt, så tydeligt kan skifte standpunkt, når vinden blæser . . .“.

Disse udtalelser fra Niels kulturminister Matthiasen er gentaget af ham selv i hele den danske presse. Jeg kan henvise til interviews i Jyllands-Posten, i dagbladet Aktuelt og skal gerne, om fornødent specificere yderligere.

Der er fra kulturministerens side tale om en personlig hetzkampagne mod mig og hetzkampagnen er fra hans side begrundet i de nævnte ærekrænkende insinuationer. Disse insinuationer er fremsat mod bedre vidende og er derfor klart bagvaskende.

Jeg skal kort nævne nogle kvalifikationer:

Jeg har i 12 år været kulturel skribent og fast anmelder ved Matthiasens eget parti-blad Social-Demokraten, senere Aktuelt, som jeg forlod for at blive anmelder ved Ekstra Bladet.

Jeg har været fast omviser på Statens Museum for Kunst og været ansat som vurderingsmand på museet, idet jeg har taget stilling til kunstværker, som var indsendt til vurdering og ekspertisering.

Jeg har udsendt en bog om moderne dansk kunst, som er standardværk ved kunsthistoriske studier ved en række universiteter, f. eks. Lund, Uppsala, Bergen, Oslo, Göttingen, Oxford, Sorbonne etc.

Jeg er som maler repræsenteret på moderne museer i Oslo, Amsterdam, Paris, München, Stockholm, Silkeborg, New York, Rio, Lund og fl., jeg har solgt værker til Kunstmuseet, Ny Carlsbergfondet, Kobberstiksamlingen her i Danmark, og jeg har deltaget i over 100 udstillinger over hele verden. For tiden udstiller jeg således i Tokyo, Sverige og Frankrig.

Som filmand har jeg lavet over 20 kortfilm, heraf flere præmierede på festivaler. Min spillefilm, Stille Dage i Clichy, var en dansk verdenssucces — jeg henviser til vedlagte dokumentation, som også længe har været i kulturministerens besiddelse.

Jeg mener ikke, at en kulturminister bør fremsætte sådanne udtalelser om enkeltpersoner på sit ministeriums vegne. Jeg kan ikke acceptere at blive behandlet på samme måde som jøderne blev det under fascismen i Tyskland.

Jeg skal samtidig klage over den udtalelse,